

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **AS-SENIOR, o. p. s.**, se sídlem v Havířově, U Hřiště 1324/13b, zastoupeného JUDr. Vladimírem Ježkem, advokátem se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Dvořákova 26, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2015 č.j. 2014/68337-222/1, ve věci zrušení registrace,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26.1.2015 č.j. 2014/68337-222/1 se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Ježka, advokáta se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Dvořákova 26.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2015 č.j. 2014/68337-222/1, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11.9.2014 č.j. MSK 118959/2014, kterým byla žalobci zrušena registrace poskytovatele sociálních služeb.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Žalobce splňuje všechny podmínky pro registraci podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen zákon o sociálních službách), mezi nimiž není uvedeno, že osoba poskytující sociální služby nesmí mít nedoplatky na sociálním nebo zdravotním pojištění. Potvrzení o tom, že žadatel nemá nedoplatky na sociálním nebo zdravotním pojištění je ve smyslu ust. § 79 odst. 5 písm. j) zákona o sociálních službách přílohou k žádosti o registraci, což však neznamená, že v případě vzniku takových nedoplatků později, má být udělena registrace zrušena.
- 2) Žalovaný nepředestřel žádnou vlastní argumentaci a celé odůvodnění napadeného rozhodnutí se omezuje na jediný odstavec (strana 3 předposlední odstavec napadeného rozhodnutí), v němž je uvedeno, že žalobce ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí podmínky pro registraci nesplňoval.
- 3) Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, když nezohlednil žalobcem předložené dohody o splátkových kalendářích, které uzavřel jak s Okresní správou sociálního zabezpečení Karviná, tak s Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnou. Žalovaný pouze konstatoval, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce podmínky pro registraci nesplňoval.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že obecně neexistuje obecně platná jednotná definice pojmu „bezdlužnost“. Vždy se jedná o definici označenou pro účely daného zákona, tedy v uvedeném případě zákona o sociálních službách. Bezdlužnost je ukotvena v ust. § 79 odst. 5 písm. j) zákona o sociálních službách a neznamená, že poskytovatel má dojednaný splátkový kalendář. Žalovaný tedy trvá na závěru, že žalobce nesplňuje podmínky předepsané zákonem o sociálních službách pro registraci poskytovatele sociálních služeb. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně na základě sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 7.7.2014 a potvrzení České průmyslové zdravotní pojišťovny ze dne 8.7.2014, že žalobce má u obou těchto subjektů evidovány dluhy. V prvním případě dluhy pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přirážky k pojistnému a penále podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v platném znění (dále jen zákon č. 589/1992 Sb.), a to v celkové výši 543.914,- Kč a v druhém případě,

evidovaný splatný nedoplatek pojistného a penále na veřejné zdravotní pojištění. Oznámením ze dne 17.7.2014 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení ve věci zrušení registrace k poskytování sociálních služeb. Současně vyzval žalobce, nechť se seznámí s podklady rozhodnutí. Dle protokolu ze dne 8.8.2014 byl žalobce prostřednictvím svého právního zástupce seznámen s podklady rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta k vyjádření. V písemném vyjádření ze dne 15.8.2014 vyjádřil žalobce svůj názor, že existence jeho dluhů nemůže představovat důvod pro zrušení registrace, a to s odkazem na ust. § 79 odst. 1 a § 82 odst. 3 zákona o sociálních službách. Dne 11.9.2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o zrušení registrace žalobci jako poskytovateli sociálních služeb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 29.9.2014 odvolání, které doplnil podáním ze dne 7.10.2014, v němž v podstatě zopakoval svou argumentaci uvedenou ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. V doplnění odvolání žalobce současně aktualizoval skutkový stav, kdy uvedl, že má se svými věřiteli uzavřeny dohody o splátkových kalendářích, které jsou plněny. Na výzvu žalobce doložil rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 25.9.2014 o povolení placení dlužného pojistného a penále ve splátkách a splátkový kalendář z téhož data a také povolení splátkového kalendáře Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnou ze dne 7.8.2014. Současně předložil výpis ze svého účtu vedeného u Fio banky, z něž vyplývá, že dohodnuté splátky jsou oběma označným subjektům řádně placeny. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že zjištěný skutkový stav nepředstavuje zákonný důvod pro zrušení registrace k poskytování sociálních služeb. Krajský soud tento žalobní bod důvodným neshledal. Podle ust. § 82 odst. 3 písm. a) zákona o sociálních službách registrující orgán rozhodne o zrušení registrace, jestliže poskytovatel sociálních služeb přestane splňovat podmínky uvedené v § 79 a § 80. Citované zákonné ustanovení odkazuje na obsah § 79 jako celku, nikoliv pouze na jeho odstavec první, který stanoví taxativně podmínky registrace. Ustanovení § 79 odst. 1 písm. a) téhož zákona stanoví jako jednu z podmínek registrace podání písemné žádosti o registraci, která obsahuje náležitosti uvedené v odstavci 5. Odstavec 5 pak obsahuje výčet nezbytných údajů a připojených dokladů, kterými žadatel osvědčuje splnění zákonných předpokladů pro registraci. Mezi tyto doklady náleží např. doklad o bezúhonnosti fyzických osob nebo právnické osoby, doklady prokazující odbornou způsobilost fyzických osob, doklady o bezdlužnosti v oblasti daňové, veřejného zdravotního pojištění a sociálního zabezpečení atd. (§ 79 odst. 5 písm. e), f), j) zákona o sociálních službách). Tyto doklady, které jsou nezbytné pro to, aby byla registrace žadateli povolena, nelze podle názoru krajského soudu vnímat jako pouhé formální podklady doplňující vlastní žádost, ale jako osvědčení o splnění zákonných předpokladů k udělení registrace žadatelem. Pokud by žadatel tyto doklady nepředložil, registrace by mu nebyla udělena. Jsou-li tyto podklady podmínkou pro udělení registrace, znamená to také, že takto prokázaný stav bude existovat po celou dobu, kdy registrovaný poskytovatel sociální služby poskytuje. Krajský soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako správní orgány obou stupňů, že zjištěný skutkový stav, tedy prokázaný dluh na sociálním a zdravotním pojištění, který žalobce vykazoval, byl důvodem k zahájení řízení o odnětí registrace.

Pokud žalobce v dalším žalobním bodě namítá, že žalovaný toliko zopakoval argumentaci správního orgánu prvního stupně ohledně stěžejní právní otázky a s jeho odvolací námitkou se tak řádně nevypořádal, krajský soud ani tento žalobní bod

neshledal důvodným. Správní orgán I. stupně se s argumentací jím zastávaného právního názoru vypořádal podrobně, srozumitelně a přezkoumatelně a pokud se žalovaný s tímto právním názorem ztotožnil a neshledal důvody pro žádnou korekci, pak je takový postup akceptovatelný. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že podle ustálené judikatury je třeba správní řízení posuzovat v zásadě jako jeden celek. Dílčí vady rozhodnutí I. stupně (které v posuzované věci shledány nebyly) lze také zpravidla odstraňovat v odvolacím řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 72/2006-167, č.j. 1 Afs 88/2009 nebo č.j. 1 Afs 16/2011-55).

V dalším žalobním bodě žalobce namítl nevyhodnocení jím předložených dohod o splátkách předložených v odvolacím řízení. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že obě dohody o splátkách byly žalobcem předloženy až v odvolacím řízení. Dohody byly uzavřeny 25.9.2014 a 7.8.2014. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k těmto listinným důkazům uvedl, že je nepochybné, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce nesplňoval podmínky stanovené § 79 zákona o sociálních službách a splátkový kalendář Okresní správou sociálního zabezpečení byl vydán až po vydání tohoto rozhodnutí. Lze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobce, že se žalovaný s předloženými novými důkazy nevypořádal. Žalovaný evidentně postupoval podle ust. § 82 odst. 4 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), podle kterého k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalovaný však opomenul, že podle ust. § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Citované zákonné ustanovení obsahuje zvláštní pravidlo, které se vztahuje na správní řízení, v němž má být z moci úřední někomu uložena povinnost. Uložení povinnosti z moci úřední je typicky uložení sankce. V posuzované věci je zcela nepochybné, že proběhnuvší správní řízení je řízením sankčním, neboť z moci úřední je zde ukládána povinnost subjektu, který byl dosud registrován jako poskytovatel sociální služby, aby tuto službu přestal provozovat v důsledku porušení nějaké jeho konkrétní povinnosti nebo ztráty způsobilosti. Odnětí registrace představuje nepochybně formu správní sankce, která je ukládána z moci úřední. Pravidlo o povinnosti správního orgánu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti, které svědčí ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, má přednost před ust. § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o nové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V tomto smyslu vyznívá také judikatura správních soudů. Lze zmínit především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011 č.j. 5 As 7/2011-48 publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2412/2011, kterým bylo vysloveno, že: *“Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení).*

Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.“ V posuzované věci krajský soud neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od citovaného právního názoru odchýlit. Tento žalobní bod proto shledal důvodným.

Na základě právní argumentace uvedené k poslednímu žalobnímu bodu krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly s tímto řízením náklady v souvislosti s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč a dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady právního zastoupení tak činí částku 6.800,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 23. března 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu